

endelig Overdragelse, men at i øvrigt Overdragelsen kan foregaa under alle Former.

§ 7.

Til denne Paragraf have der naturligvis intet Sidestykke i Lov af 23de Februar 1866. Derimod have Bremerlovens § 3, Bremerregulativets § 1 og det ovenfor omtalte utrykte Udtaks § 5 tjent som Forbillede, jfr. ogsaa Kießer l. c. S. 226 § 26.

Formaalet med Paragraffen er at muliggøre den samtidige Overdragelse og Pantsettelse af de oplagte Varer, som Systemet med de to Beviser tilsigter, jfr. ovenfor S. 3—4. Det gælder, at den, der køber Oplagsbeviset, altid ved, for hvor stort et Beløb Varerne ere pantsatte; mener han at kunne betale mindst saa meget, som Panthaverens Dækning kan koste, vil han kunne købe Oplagsbeviset. Men er der en Uoverensstemmelse mellem Beviserens Paategning, gaar Garantibeviset, jfr. §§ 6, 2det Stykke, 8 og 9, foran, uden Hensyn til, om ogsaa Laanet er tegnet, efter at Varerne vare solgte, men inden Købesummen for dem var betalt. Dette er Grunden til, at Paragraffen kun paalægger Selskabet et Ansvar over for Oplagsbeviselets Erhververe. Selskabets Kontrol sikrer paa den anden Side Oplagsbeviselets Gjer, idet Laanet paa Garantibeviset slet ikke kan ske, naar Oplagsbeviset ikke kan bringes til Stede. Derfor vil normalt Belaaning kun ske, saa længe begge Beviser befinde sig paa samme Haand. Og selv om man har Løfte derom fra Oplagsbeviselets Indehaver, er det forsigtigt ikke at udbetale Laanet, førend Forevisningen af begge Beviser er sket, og Paategningen paa dem er bleven attesteret. Naar det i Paragraffen siges, at Oplagsbeviset skal forsynes med en Paategning, er Meningen selvfølgelig kun, at Paategningen er en Betingelse for Laanets gyldige Stiftelse, ikke derimod, at Oplagsbeviselets Indehaver skulde være pligtig at finde sig i en saadan Paategning (saa længe Købesummen ikke er betalt), ej heller, at det skulde være tilladt, naar man tilfældigvis havde det en anden tilhørende Oplagsbevis i Hænde, at lade det faa en saadan Paategning.

Hvor Køberen af Oplagsbeviset ikke betaler kontant, kan Sælgeren, om han ønsker det, sikre sig ved gennem Garantibeviset at faa Pant i Varerne for Købesummen. Dette kan bedst ske saaledes, at Garantibeviset transporteres til Køberen, der igen endosserer det enten til Sælgeren eller in blanco, hvilken Fremgangsmaade særlig kan benyttes, naar Garantibeviset er udstedt til Hændehaveren, og som altid maa anvendes, naar

man ønsker, at Køberens personlige Forpligtelse til at betale Beløbet skal fremgaa af Garantibeviset. Lyder Garantibeviset paa Oplæggerens (Sælgerens) Navn, kan han ogsaa forsynes det med et Blanko-Endossement for Købesummen og selv beholde det. Hvis Sælgeren derimod vil benytte den engelske Fremgangsmaade, hvorefter han, naar Køberen ikke betaler inden den aftalte Frist, igen kan blive Gjer af Varerne, maa han gaa frem efter § 10.

Paa Grund af Reglerne i nærværende Paragraf om Paategningen paa Oplagsbeviseerne kan et paa Hændehaveren lydende Garantibevis ikke belaanes ved direkte at overlades en Laangiver; det maa tiltransporteres ham. Naar derfor første Laantager ønsker ikke at hæfte for Laanet gennem et Garantibevis, som lyder paa Hændehaveren, maa han enten i Endossementet skrive „uden Ansvar“ jfr. § 11, eller han maa faa en Trediemand til at paategne Endossementet.

Maaske vilde man af Hensyn til disse Vanstieligheder ved Laan paa et Hændehavergarantibevis fordrø, at Regelen var den, at Garantibeviset skulde lyde paa Navn. Men man fik da den Ulempe, at man ikke kunde lade Oplags- og Garantibeviser, der begge lød paa Hændehaveren, gaa fra Haand til Haand, indtil der kom en Hændehaver af begge, som ønskede at laane, og for hvem det saa først var nødvendigt at skaffe et Navn paa Garantibeviset.

Et meget tvivlsomt Spørgsmaal er dette, om Endossementets Indhold bør indføres i Selskabets Bøger. Dette er paabudt i Bremerlovens § 3 og Bremerregulativets § 1, og anbefales af nogle som givende en god Kontrol, medens andre angribe det som voldende unødigt Ulejlighed, jfr. „Verhandlungen des 21ten deutschen Juristentages.“ 2. Bd. (Gutachten) S. 229—231. Naar man klager over (Hecht: „die Warrants.“ S. 73), at Trediemand gennem Bøgerne da faar utilbørligt Kendskab til andre Købmænds Stilling og Forhold, kunde dette undgaaes ved, at Trediemand, som i Bremen, ingen Adgang fik til at blive bekendt dermed. Da Nytten af en saadan Indførelse i Bøgerne efter det udviklede er tvivlsom, bør den vistnok ikke paabehes i Loven. Derimod er en saadan Regel vistnok paa sin Plads i Regulativet dels som en Garantimod, at et Garantibevis søges omsat efter at være blevet forsynet med en falsk Paategning om at være forevist Selskabet, dels fordi Indførelsen faar væsentlig Værdning, naar Mortifikation søges paa et af Beviseerne, jfr. nedenfor S. 23.

Naar Laanet skal forøges, vil Beviselet vel kunne hjemle se kun dæ re Rettig-